

Fénysugár

Evangéliumi hitebrazító és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Febé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Ő itt van.

„Az Úr — veletek!” Ennek hangoztatása ismétlődik többször a régi keresztyén istentiszteletekben. Az Úr jelenléte valami olyan, amit ma sem nélkülözhetünk. A samáriai asszonnyal való beszélgetésből megtanultuk, hogy Garizim hegyéhez sincs kötve jelenléte, de közben elveszítettük az érzéket Isten jelenlétének szükségessége iránt. Ma már vannak keresztyének, akik csupa felvilágosodottságból nem bírják ki Isten jelenlétének megállapítását. Nem veszik észre, hogy csak zsinagógákba járnak, sohasem templomba.

A lelki életnek már csak a megindulásához is szükséges az említett jelenlét. Jákob nagyon a kezdetnél van, mikor a Bétheli-i lajtorja alján egyszerre megremeg a szíve: „Ő itt van!” A csipkebokor Mózes életében az első állomások közé tartozik s a leoldott sarúkkal együtt már is arról beszél: „Ő itt van!” Ez az, ami leroskaszja Simon Pétert a hajófenékre s ezzel találkozik Tamás, mikor a sebhelyekbe bocsátva újját felkiált: „Én Uram és én Istenem!” Voltak-e már Neked ilyen óráid? Jézus csak azokra tudott hatni, akik Benne megéreztek Isten jelenlétét. Ma sem tudja elveszetségünkben megtalálni s békességhez juttatni azokat, akik az Ő közvetlen jelenléte elől elzárkóznak. Hogy nyithatná meg szemeidet, ha Te nem akarsz tudni arról, hogy Ő itt van. Ki vagy akkor zárva azokból az alapélményekből, melyek nélkül nincs keresztyénség. Hogy kaphatsz akkor meghívót, hogy nyerhetsz bűnbocsánatot! Természetes, hogy akkor nem tudsz megtérni. Az Úr jelenléte kettőt jelent. Bűneid számára ítéletet. Kénytelen vagy megsemmisülni az Ő szentsége alatt, mint Ezsaiás: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan . . . vagyok!” Lelked számára pedig megmentetést. Bizonyosságot megmentetésed felől. „Ne félj, mert megváltottalak. Elég néked az én kegyelmem.” Elég a kereszt és a vér, mely onnét rád csordul. Óh, ha ezt egyszer igazán az Ur jelenlétéből vennéd! . . .

Kierőszakolni — nem lehet. De elzárkózni — hatalmadban van. Megtagadhatod azt is, hogy a templomban, megtagadhatod azt is, hogy e helyen az Úr szól hozzád. Ugyan meddig fogod még? Meddig akarsz önmagadnak legnagyobb ellensége lenni? Óh, kedves lélek nyilj fel a Te Urad és Megváltód előtt! Az ég beborul, hegyek ködbe vesznek, minden elhagyhat, — de a keresztben folyton rendelkezésedre áll az Ő jelenléte. Világosság, erő, rejtekhely lesz ez neked és élet. „Ő itt van!” Van — hited? Ha van, legyen az Ő jelenléte számára is. És akkor már Tied a mennyek országa!

Fény a sötétben.

Oroszország nagy sötétségében is találni itt-ott egy-egy kis lámpást, ami sötétben világít.

Egy idősebb nő, N.-né akit megragadott Isten Igéje és szeretete egy nagy városban élt és varrással kereste meg a mindennapi kenyerét. Legtöbbször azonban nem gondolt a keresetre, hanem elment és szolgált ingyen, olyan házakban, ahol a nyomort és szükségét kétségbeesve és nem csendesen hordozták.

Találkozott egy falusi emberrel. Beszélgettek és a beszélgetés végeztével megkérte ez a férfi, hogy menjen el az ő falujokba és töltsse ott a nyarat. Nyomorult, szegény, elhagyott, kis falu volt. A lakói elkeseredett, kétségbeesett emberek voltak, akiknek sejtelmük sem volt Istenről, de nem is akartak tudni róla. Az a férfi aki hívta, volt az egyetlen, aki tudott valamit Istenről, az is csak N.-né bizonyásgtétele folytán. Az egy nyárból három év lett. Több mint száz ember adta át ezalatt a szívét Istennek.

A kezdet nagyon-nagyon nehéz volt. N.-né tiszta és rendes volt. Az első amivel találkozott a mérhetetlen piszok és szenny, bizalmatlanság, ellenállás, vagy tompa közöny volt. Az első kunyhóban, ahova belépett együtt laktak az emberek, disznókkal, tehennel, baromfival és más állatokkal. Meghívták, a hidegtől teljesen átfagyott N.-né, hogy helyezkedjék el a széles orosz kemencén. De, amikor oda felmászott egyszerre valósággal ellepték a férgek, úgyhogy legszívesebben elszaladt volna, hogy kint a hidegben töltsse az éjszakát. De ezeknek az embereknek a lelke drágább volt neki, mint a saját jóléte. Attól való félelmében, hogy megsérti őket, ha nem fogadja el az éjjeli szállást, mindent eltűrt. Egy percig sem tudott aludni. Egész éjjelen

át csapatostul rázta le magáról a férgeket. Közben állandóan imádkozott környezetéért.

Másnap reggel megengedték neki, hogy a gyermekekkel foglalkozzék. Ez volt a kezdet. A gyermekek nagymamának szólították. Beszélt nekik az Úr Jézusról, az Ő szeretetéről és szenvedéséről. A gyermekek a szívkébe zárták a szavakat, de közben a nagyok is hallották az Igét. Lassankint felébredt a gyermekekben a vágy, hogy szeretnének örömet szerezni a Megváltónak. Tanította őket írni és olvasni. Egy kis fiúhoz, aki ferde betűket írt, így szólt: „Tudod, hogy mindent a Megváltónak csinálsz? Alkalmas ez az Ő számára?“ A kis fiú elpirult, az ablakhoz szaladt, nagy igyekezettel írt egy szép betűt és így szólt: „Ez tetszik majd az Úr Jézusnak?“ — A gyermekek gyakran maguktól beismerték engedetlen-ségüket. N.-né egy ilyen alkalommal megkérdezett egy kis fiút, hogy bocsánatot kért-e? A kis fiú először csodálkozott, de azután odaszaladt az apjához és bocsánatot kért. Később az apa odament N.-né-hez és így szólt: „Te csudákat érsz el, itt még sohasem kért egy gyermek sem bocsánatot az apjától, csak gorombáskodtak velünk.“

A gyermekek nem játszottak többé vad társaikkal, a Megváltóról beszéltek egymásközt, sőt a szüleiket is úgy befolyásolták, hogy a „Nagymamuska“ szabadon járhatott a házakba.

Csoportosan követték a gyermekek, ahova ment és hacsak messziről meglátták, kérték, hogy beszéljen nekik többet az Úr Jézusról. Lassankint átalakult a falu élete. Az asszonyok csendesek és tiszták lettek, a férfiak szorgalmasak és szívesek és Isten Igéje hangzott mindenütt.

Ekkor megkezdődött az üldözés. Egy vad csapat halálra ítélte. Le akarták önteni petrolummal és meg-

gyujtani. A barátai elrejtették. Halálra keresték és csak úgy menekült meg, hogy egy lelkész védelmébe vette. Nem volt félelem a szívében. Később elmondta, hogy sokat szenvedett ezalatt a három év alatt. De ha az lett volna az ára annak, hogy emberi lelkeket megmenthessen, hogy a végtagjait levágják, azt is szívesen elszenvedte volna. Az emberi lelkekért égett. A falu egyik legdurvább férfija is megérté általa. A három év elmúltával a vonathoz kísérte N.-nét és dacára annak, hogy nagyon szegény volt két jegyet váltott N.-né számára és így szólt: „Te fáradt vagy, két helyre van szükséged, hogy pihenhess.“ Megígértette N.-nével, hogy vissza fog menni és két tanítónőt visz magával, akik a gyermekeket Isten Igéjére tanítják.

1922. decemberében tért vissza, de sajnós tanítónők nélkül. Olyanokat keresett, akik az énnel már teljesen leszámoltak, akik már semmit sem igényelnek és semmi más után nem vágyódnak, mint Krisztust követni. — Ilyeneket nem talált. A nehézségek, nélkülözések, a veszély tulságosan nagy volt számukra. Nem merték megkísérelni.

Emberi részről egyedül dolgozik ez a gyenge, idős nő, több faluban nagy bátorsággal és Istenbe vetett rendíthetetlen bizalommal.

A keresztyén otthoni élete. *

Az ember keresztyénségének valódisága nem az összejöveteleken, a konferenciákon ismerhető föl. Könnyű dolog néhány szép, emelkedett hangulatban eltöltött napon, keresztyén környezetben csendesnek, szelidnek, alázatosnak lenni, szép szavakban bizonyosságot tenni. Hogy mind ennek mennyi igazi értéke van, az a min-

*A Fébé-egyesületnek Piliscsában jun. 15—17-én tartott konferenciáján elhangzott beszéd vázlatja.

dennapi életben, az otthonban tűnik ki. A mindennapi élet folytonosság s a keresztyénségnek is folytonosságnak kell lennie. Az olyan keresztyénség, mely ünnepnapokra, összejöveteli órákra, konferenciákra terjed ki, a mindennapi életben pedig csődöt mond, nem keresztyénség, mert nem igazi élet. Az életben nincs megszakadás és újra előlről kezdés, az élet folytonosság, mert ha megszakad beáll a halál. A keresztyén élet folytonosságának titka az, hogy az első sorban belsőélet, lelkiélet, Krisztusban elrejtett élet. Ennek a belső életnek csak megnyilvánulása a külső, emberek által is szemlélhető élet. De ez a külső élet árulja el, hogy van-e igazi belső élet, s hogy milyen az. Fő dolog tehát, hogy a keresztyén ezt a belső lelki életet folyvást ápolja, táplálja, erősítse s akkor külső élete is folytonosan igazi keresztyén élet lesz, a mindennapi, otthoni életben is.

Két nehézség igyekszik folyton megzavarni a mindennapi életben megnyilvánulni akaró keresztyénséget. Egyik: a földi élet kisebb-nagyobb munkái, kötelességei, terhei. Ezek alól senki ki nem vonhatja magát, azon cím alatt, hogy ő keresztyén, neki csak bibliaolvasás, imádkozás, összejövetelekre járás a dolga. A földi kötelességeket vállalni kell és azokban hűebben megállani, mint a világ gyermekei. De óvakodnunk kell egy más veszélytől. A földi dolgoknak nem szabad bennünket kicsinyesekké, anyagiasakká, földhözragadtakká tenni, nem szabad lelki életünk fejlődését meggátolni. A keresztyénnek lábával a földön kell állnia, de fejével, szívével a mennybe kell emelkednie.

A másik nehézség: a környezet. Nem lehetünk mindig tisztán keresztyén környezetben. A legtöbb keresztyén ember a mindennapi életben, s az otthoni életben is olyanokkal van körülveve, sőt szorosan egybe-

kötvé, akik nem élnek hasonló belső lelki életet, s így nem is értik meg az övét. De annál inkább, s épen ezeknek a kedvéért is kell a keresztyén külső, mindennapi életének olyan-
nak lenni, amely folytonos bizony-
ságtétel a belső élet valódiságáról.
És pedig bizonyásgtétel szóban és
cselekedetben. Szóban is, mert min-
den keresztyén tartozik nyílt vallás-
tétellel reámutatni hozzátartozói, egész
háznépe előtt arra, aki az ő életévé
lett, Krisztusra. Ha hallgat erről,
akkor nem az Urat fogja dicsőíteni,
hanem legfeljebb a maga számára
szerez dicséretet keresztyénhez illő
életéért. De tapasztalni fogja, hogy
ennélkül a nyílt vallástétel nélkül
keresztyén élete erőtelen lesz. A szó-
val való nyílt vallástétel azonban,
különösen ha folytonos prédikálásból,
bibliai helyek idézéséből áll, szintén
nem elegendő, sőt káros is. A vallás-
tétel valódiságát az életnek kell meg-
pecsételnie. Határozott, megalkuvás
nélkül való, teljesen az Úrnak át-
adott életnek. S ahol ez megvan ott
egyetlen családtnak a keresztyén-
sége, különösen ha az a családfő,
vagy a családanya, reányomhatja
a maga bélyegét az egész családi
életre. Ilyen házaknál van házi isten-
tisztélet, a vasárnap megszentelése,
a világ szellemének a kizárása. Így
fognak kialakulni Magyarországon
is, nemcsak egyes keresztyén egyé-
niségek, hanem keresztyén családok,
keresztyén háznépek is. Vargha Gyuláné

XX

Müller György, mielőtt egy új munkához hozzáfogott, fel-
tette magának a kérdést:

„Isten műve ez?”

„Isten akarata-e, hogy meg-
kezdjem?”

„Istennek útja ez?”
és végül:

„Istennek órája?”

Hit, amely nem szégyenült meg.

Henke, németországi lelkész, dol-
gozószobájában írt, amikor öreg
gazdasszonya pénzt kért, hogy húst
és rizst vehessen ebédre. „Nincs”
felelte a lelkész. „Kölcsön kérjek?”
— „Nem.” „Akkor mit főzök?” —
„Semmit.” „Nem akar enni Tiszte-
lendő úr?” — „Dehogynem.” „De
hol?” — Itt a szobában” — volt a
felelet. Az öreg gazdasszony fej-
csóválva, mint aki sehogysem érti a
dolgot, hagyta el a szobát.

Tizenkettőt ütött az óra és Henke
lelkész kiszólt, hogy terítse meg a
gazdasszony az asztalt. „Kinek? —
„Nekünk.” „De hisz nincsen sem-
mink sem.” — „De lesz elég.”

Megterítették, asztalhoz ültek, a
lelkész elmondta az asztali imádságot
— és akkor belép egy gazdag keres-
kedő szolgálja és egy cselédlány és
két nehéz kosarat hoznak.

A kereskedő vendégeket várt és
nem jöttek, így azután a bőséges
lakomát elküldte a lelkésznek.

„Lesz elég” mondta — és be-
igazolódott.

—XX—

Egy haldokló bizonyásgtétele.

Egy férfi halottaságánál állottam.
Mindennel végzett ez a komoly, okos
ember. A tüdővész szegény, fáradt
testét elpusztította. Felejthetetlen szá-
momra a bizonyásgtétele: „Ha az
ember olyan beteg, mint én és tudja,
hogy meg kell halnia, akkor egészen
másképen gondolkozik, mint mások.
Most én is úgy gondolkozom, mint
ahogy megboldogult édesanyám gon-
dolkozott.” Amikor megkérdeztem,
hogy édesanyja, hogy gondolkozott,
— könnyezve mondta el az imát:

*Krisztus vére s igazsága
Lelkem legszebb díszruhája.
Isten elé ebben állok,
Majd ha egykor mennybe szállok.*

EGY A SZÜKSÉGES DOLOG.

Lukács 10: 38—42.

Márta.

Mester, nézd, a munka terhe
Mind csak én rám nehezül,
Máriát hiába várom,
Ő csak itt ül téllenül.

Hogyne tennék én meg érted
Bármí munkát örömet,
Am az ő vendége is vagy,
Ne legyen hát ő se rest.

Hogyha úgy szeret, mint mondja,
Hát mutassa meg hamar,
És ne hagyjon egymagamra,
Tud segítni, ha akar.

Mária.

Drága Mester, óh ne küldj el,
Hagyd figyelmem hangodat,
Szomjú lelkem erre vágyik,
Igéed égi tápot ad.

Márta tudja, kész örömmel
Dolgozom minden napon,
De most — lábaidnál ülni —
Ez egyetlen óhajom.

Új erővel osztom én meg
Márta gondját, terheit,
Majd ha lelkem szomju földje
Szent Igéddel megtelik.

Az Úr.

Márta, látom, hogy serény vagy,
Futsz és fáradsz szüntelen,
Rá se értél még pihenni,
Vagy beszélni én velem.

Ámde, amíg értem fáradsz,
Lelked mélye háborog,
S ez mutatja — értsd meg Márta —
Egy a szükséges dolog.

Hozzám jönni, tőlem venni
Mit nem adhat senki más,
Nálam van csak bűnbocsánat,
Békesség, megújulás.

Nálam van a szolgálatra
Elkészítő kegyelem,
Ki nem vett, az nem is adhat,
S munkája gyümölcstelen.

Mária hát jól választott,
S példát mutat néked itt,
Ez a jobb rész, s ki megnyerte,
Attól el nem vétetik.

Vargha Gyuláné.

—XX—

Eckart és Suto
középkori bölcsek szavai.

Ugy vonja Isten a lelket magá-
hoz, mintahogy a mágnes a vasat.

Ha a világ dicsér, örülsz, és
szomorkodol, ha fedd. Szükséged
van még egy magasabb iskolára,
hogy Istenben elrejtett, belső éle-
tet tudj élni.

A szenvedésekben olyan vagy
még, mint egy ijedős nyúl, amely
a bozót mögé bújik és minden le-
vélzörrenéstől megijed. Reszketés
a szenvedéstől való félelemedben
és ha az ellenséget látod belesá-
padsz. Amikor szenvedned kellene,
menekülsz és elbújsz, ahelyett hogy
csendesesen tűrnél.

Készen.

Egy olaszországi utas egy gon-
dozott, gyönyörű kert mellett ment
el. A kert tulajdonosa egy urinő
volt, aki a kert gondozását egy
kertészre bízta. Ő maga csak két-
szer volt ott tizennyolc év alatt.
Az idegen el volt ragadtatva a kert
szépségétől és így szólt a kertész-
hez: „Olyan szépen gondozza ezt
a kertet, mintha az úrnője jövele-
lét holnap várna.” — „Ma, Uram,
ma!” — volt a felelet.

*Urunk ha még ma jönne le,
Oh lélek, kész vagy-e?
S így szólhatsz-e, örömtelen?
„Oh jőjj, Uram, ma még!”*

KÜLMISSZIÓ

Kínai misszió.

Részlet Kunst Irén kínai misszionáriusnő máj. 26-án hozzánk írott tsingchowi leveléből:

Reméljük, hogy a bolsevizmus már bukófélben van és hogy a misszionáriusok, akiknek el kellett hagyni az állomásukat, megint visszamehetnek. Mi hála az Urnak itt megvoltunk csendességben, bár csak napról-napra vagyunk biztonságban, de védelmünk az Urtól van, Benne rejtőzünk, Ő a mi sziklavárunk (Zsolt. 27:5.) és oltalmunk.

Azóta nagy rablókalandon estünk át, de az Ur megint kegyelmesen megőrizte, bár nagyon megpróbálta a hitünket. Néhány száz dollárt és több holmit raboltak el, de ez semmi, legfájdalmasabb az volt, hogy két evangélistánkat vittek el. De 2–5 heti fogság után bántalom nélkül visszatértek. Miniket sem bántottak.

Több helyen az Ur gyermekeit csúfolva, körmenetben körülvitték az utcákon és azt várták, hogy lemondjanak az Urról. Így T.-ben is két evangélistát, két keresztyén nőt és egy fiatal lányt. Amikor pedig látták, hogy hivek maradtak, kegyetlenül megverték őket.

Igy csak annál inkább magasztalhatjuk az Urat, aki nagy veszélyben is megőrizheti az övéit. Imádkoztatok a rablókért, akik most nagyobb részt katonák lettek, hogy megtérjenek.

Egy fiatal elrablott nő is visszakerült, persze nem úgy, ahogy elvitték, a rablófőnök nejévé kellett lennie. Most az anyjánál van, nagyon beteg a sok ijedségtől. Két kis gyermeke van előbbi házasságából. Érte is imádkoztatok — neve Ru-i.

Mily jó tudni, hogy ti is imádkoztok értünk. Itt a sok veszély és üldözés miatt, mintha lanyhulás állott volna be. A külállomásokon két keresztyén átpártolt az ellenség táborába, de itt a főállomáson április 23-án nagy örömmünkpünk volt, husz lelket vehettünk fel keresztséggel az Ur Egyházába.

Nagyon vágyunk csendes idő után, de az Ur tudja legjobban, hogy mi válik javunkra. Hiszem, hogy a mostani nehéz napok után még Kínában is nagy ébredés lesz. Csak legyünk kitartók, ti odahaza és mi itt kint az imában és a munkában.“

*

Vizsgálja meg magát mindegyikünk az Ur előtt, hogy hogy hordozza a kínai missziót és szeretett magyar misszionáriusnő testvérünket az Ur előtt!

—XX—

Előkészítve.

Allegret E. franciai kongói misszionárius a következőket írta:

Sok megtérést láttam és utána új életet, de amin leginkább csodálkoztam, az volt, hogy találtam olyan embereket, akik vártak rám és akik láthatólag elő voltak készítve az Evangélium befogadására. Egyszer is egy nagy csapat bennszülött jött hozzám. Elmondták, hogy útrakeltek, hogy megtalálják Istent, ha a nap után mennek. És örültek és hálálkodtak, hogy Isten meghallgatta a kérésüket és hozzánk vezette őket.

Az igazi megtérés abból áll, hogy saját akaratunkról egyszerűsmindenkorra lemondjunk s minden dologban Isten akaratát cselekedjük.

Steinberger.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Júl. 16. Róm. 3: 9—20. Sir. 3: 22—32. A legkeményebb ítélet van itt kimondva az egész emberiségre, te read is kedves olvasóm, mert ha „nincsen csak egy igaz is“, akkor te sem vagy az. Éppen azok, akik magokat igazaknak tartják, a legnagyobb bűnösök, mert azok tartják magokat legtávolabb a bűnösök barátjától, az Úr Jézus Krisztustól. (Luk. 15: 1, 2.) Ezek a törvény cselekedeteiből akarnak megigazulni, pedig abból nem igazulhat meg senki, tehát el vannak ítéelve.

Júl. 17. Luk. 5: 1—11. I. Pét. 3: 8—15. Luk. 9: 18—26. Csel. 5: 34—42. Simon Péternek akkor kezdődött az új élete, amikor meglátta, hogy ő milyen bűnös ember. Úgy érezte akkor, hogy nem méltó, hogy az Úr közelében legyen, az Úrnak el kell távoznia őtöle. Ez egészen más, mint ha valaki a maga igazsága érzetében tartja magát távol az Úrtól. Ez a büntudatból származó szent félelem arra indítja az Urat, hogy egészen közel lépjen a megtérő bűnöshöz, s így biztassa: „Ne félj.“ Sőt még munkát is biz reá az Ő országában.

Júl. 18. Zsolt. 37: 1—7, 34—40. Csel. 15: 1—12. Megtanultad-e már a várakozást? Nem tartod-e már igazságtalanságnak azt, ha a gonoszoknak látszólag jobban megy a földön a dolguk, mint az istenfélőknek? Tudsz-e teljes bizalommal az Úrra támaszkodni, akkor is, ha nehéz napokat kell élned? Tudsz-e Őbenne mindenkor gyönyörködni? Tudod-e keresztedet csendes szívvel viselni? Ha mindezeket még nem tanultad meg, akkor még továbbra is az Úr iskolájában kell maradnod, s nem mehetsz felsőbb osztályba sem.

Júl. 19. Róm. 3: 21—31. Csel. 15: 13—35. Isten ígéje nem csak dorgál, hanem vizsgáztat is, nem csak sebez, hanem gyógyít is, nem csak a bűnré mutat rá, hanem a bűnből való szabadulásra is. De ennek az útja egészen más, mint ahogy azt az ember képelné. Nem a törvény betöltése, amelyre egyetlen ember sem képes, hanem Isten szabadító kegyelmének hit által való megigadása. Ez a kegyelem Jézus Krisztusban jelent meg, Őt kell hittel szívébe fogadnia mindenkinek, aki szabadulni akar a bűn büntetésétől, s a bűn hatalmától.

Júl. 20. Róm. 4, 1—8. Csel. 15, 36—16. Ábrahámot állítja elének az apostol, mint a hitnek példányképét. Ábrahám életében sok gyalogságot láthatunk. A Biblia nem utalja el, hogy ő is bűnös ember volt,

aki gyakran megbottott. De valami csodálatosan erős, rendíthetetlen hittel bizott Istenben és az Ő ígereiteiben. Ebben kell őt példányképül vennünk és követnünk. Mennyivel könnyebb számunkra ez az út, a Jézus Krisztus keresztiének fényénél!

Júl. 21. Róm. 4, 16—25. Csel. 16, 8—15. Isten úgy dicsőüljük, ha hiszünk nemcsak Benne, nemcsak azt, hogy Ő van és él, hanem Neki is, vagyis minden ígérétenek, minden szavának. Kegyelmet csak úgy áraszthatja ki reánk, mert éppen a kegyelem elfogadása az, amihez hit szükséges. Hiába halt meg és támadt fel az Úr Jézus, hiába árad ki ebből a halálból és feltámasztásból Istennek kegyelme, ha én hit által magamévá nem teszem azt a kegyelmet, nem használ az nekem semmit.

Júl. 22. Róm. 5, 1—11. Csel. 16, 16—40. Milyen gazdag gyümölcssei vannak a hitnek! Békesség, türelem, reménység! Aki hisz, az mindent magáévá tehet, amit Isten elkészített azok számára, akik Őt szeretik. Hit által leszünk Isten gyermekeivé, az Ő mérhetetlen gazdagságának örököséivé, s bár ez az állapot már itt a földi életben is kimondhatatlanul boldoggá tesz bennünket, tudjuk, hogy a teljes örökségnek átvétele, a teljes dicsőség majd odaát vár reánk, ha a földi vándorlás után hazatérünk az atyai házba.

Júl. 23. Róm. 5: 12—21. Zsolt. 1. Földi születésünk által a bűn a mi örökségünk, s ezt szerzte meg számunkra Ádám apánk és hagyta reánk. Ujjászületésre van szükségünk, hogy új nemzetségnek a tagjaivá legyünk, a Jézus Krisztus nemzetségének, s így az Ő általa megszerzett örökségnek részeseivé. A bűnt az emberiség először a törvény által igekezett magából kiküszöbölni, de a törvény csak megnövelte a bűnt, mert jobban kihívta azt, anélkül, hogy erejét el tudta volna venni. Az embert meg kellett váltani a bűn rabságától. Ezt cselekedte meg az Úr Jézus Krisztus.

Júl. 24. Máté 5: 20—26. Róm. 6: 3—11. Máté 21: 28—32. Csel. 8: 26—38. Krisztus követését nem lehet pusztán csak eltanulni, utánozni, vagy a magunk erejéből véghezvinni. Krisztus követése új élet, amelyet a régi élet halálának kell megelőznie. Krisztus megfeszítettet, meghalt és úgy támadt fel. Ennek a folyamatnak kell hit által végebe mennie a mi belső emberünkben. Ezt az újjászületést Isten Lelke viszi bennünk véghez, de nekünk át kell magun-

kat engedünk a Lélek munkájának. Nem állunk ellent, hanem engedelmeskedünk. Ez a hit.

Júl. 25. Zsolt. 38: 1—5, 7—23. Csel. 17: 1—15. A bűnnek tudatára ébredt emberi lélek nyugtalankodik, háborog. Érti, hogy Isten haragja van rajta, s fél a bűntetéstől. Ez a félelem még testét is beteggé teszi. S milyen súlyosnak tűnik föl előtte a háborúság, amelyet ellenségei szereznek számára. De ha a lélek ilyen állapotban igazán Istenhez fordul, akkor közel van a szabadulás. Aki az Urat várja, az meg nem szegyenül, aki Ő hozzá könyörög, az meghallgattatik és tapasztalni fogja, hogy közel van az Ur a benne bizókhoz, s megszabadítja őket külső és belső ellenségeiktől egyaránt.

Júl. 26. Róm. 6, 12—23. Csel. 17, 16—34. A hit által megnyert új élet nem elméletben, hanem gyakorlatban nyilvánul. Az újjászületett ember egész életét szolgálatra szánja, de többé nem a bűnnek szolgál, mint eddig, hanem az igazságnak. Mint ahogy eddig, talán tudtán kívül, a sátán kormányozta az életét, úgy most már, csakhogy tudatosan és önként, az Úrnak szolgál. Teste és lelke neki van szentelve. S ez a szolgálat nem rabság, hanem szabadság.

Júl. 27. Róm. 7, 1—13. Csel. 18, 1—11. A törvény kötelező reánk nézve, s ha vétünk ellene, olyanok vagyunk, mint a házasságtörők. De ha ó-emberünk halála által felszabadulunk a törvény alól, s új lelki frigyre lépünk a Jézus Krisztussal, akkor többé nem érezzük magunkon a törvény nehéz igáját. Nem mintha ez által a vétékre volnánk felszabadítva, hanem azért, mert a jót, amelyet eddig a törvény kényszerítéséből vittünk véghez, s amely sokszor igen nehéz volt számunkra, most mint egészen természetest és kívánatost, önként és örömmel fogjuk végezni. Ez az Isten gyermekeinek szabadsága.

Júl. 28. Róm. 7, 14—25. Csel. 18, 12—23. A törvény cselekedése azért esik olyan neheze az újjá nem született embernek, mert benne a bűn az uralkodó, a bűn pedig ellensége a törvénynek. Így

hát folyvást ide-oda rángatja az embert kívülről a törvény, amely parancsol, s belülről a bűn, amely a törvénynek ellene áll. Ebben a rettenetes küzdelemben folyvást szenved az emberi lélek. Ennek a szenvedésnek tetőpontján érti meg aztán Pál apostol felkiáltását (24. v.) s teszi azt a magáévá. De ahol ez a kiáltás feltört az emberi lélek mélyéből, ott közel van a hálaadás szava is, amely átvisz az új életbe.

Júl. 29. Róm. 8, 1—11. Csel. 18, 24—19, 12. Az új életnek első drága ajándéka a lelkiismeret megnyugvása. Nincsen kárhözátalás, Isten megbocsátotta bűneimet! De ennek folytatásának is kell lennie. Nem csak a büntetéstől, hanem a büntől is van szabadulás. Krisztus nem csak éreltem halt meg, hanem helyettem is. Az én ó-emberem tehát vele együtt megfeszítettet s a halálban kell maradnia. Ezt is hit által tehetem magamévá öről-órára, percről-percre. S ez nem valami nehéz lelki munka, hanem csendes pihenés az Úrban.

Júl. 30. Róm. 8, 12—17. És. 62, 6—12. Isten gyermekeinek egyik legfőbb ismertető jele, hogy Isten Lelke vezérelje őket. Men-nél jobban reá bizzák magukat erre a vezetésre, annál jobban megszűnik bennök az ó-ember küzdelme az új-emberrel, annál boldogabbak, nyugodtabbak lesznek, annál teljesebb lesz életökben a győzelem a bűn felett. Sok keresztyén élete azért ingadozó, mert még nem fogadta el hittel, hogy Isten igazán győzelmes életet készített számára, a Léleknek teljes uralmát a test fölött.

Júl. 31. Máté 9, 35—38. Róm. 6, 19—23. Márk. 4, 26—29. I. Tim. 6, 6—12. A hitnek harcza nem emberi erőlködés, hanem az emberi erőnek teljes felrejtése, abban a bizonyosságban, hogy bennünk a jó munkát csak az Úr végezheti el. A hitnek harcza eleresztése, megtagadása mindenek, ami lefelé vonz, s megragadása mindenek, ami fölfelé visz, Isten közelébe. Hány ember nem megy belé a hitnek ebbe a harcába, hanem ragaszkodik a láthatóhoz, az anyaghoz, a testhez, a pénzhez. Ezek nyerni vélnek és mindent vesztenek. De akik hit által élnek, azok gazdag örökséget nyernek: az örökéletet. Vargha Gyuláné.

Az a fény, amely az egyik szobában nem világít, a másokban sem fog. Ha te otthon nem világítasz, akkor más helyen és más munkában sem fogsz világítani. Ha az apád, az anyád, a nővéred, a fivéred, sőt a kutya és a macska nem érzik meg azt, hogy te keresztyén vagy, akkor nagy kérdés, hogy egyáltalán az vagy-e?

„Fébé“ Evang. Diakonissa Anyaházi Nyomda, Budapest, VII., Damjanich-utca 28 b
Felelős: Fekete Géza.